

Arrest

nr. 165 952 van 15 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2016.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2016 waarbij de beschikking van 25 februari 2016 wordt ingetrokken.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een soennitische Arabier bent, en op 25 juni 1970 in Kadhamiya, Bagdad, Centraal-Irak, bent geboren. U woonde achtereenvolgens in de wijken Abu Ghraib (1970-1982), Talbiyah (1982-1999), Karrada (1999-2010), Hurriya (2010-2013), en Talbiyah (2013-2015). U liep school tot het derde middelbaar en werkte vanaf uw zeventiende als politieagent bij het

toenmalige ministerie van Binnenlandse Zaken. U werd onderverdeeld bij de dienst Al Hirassat ('Bewaking') die instond voor de bewaking van olie-installaties, ambassades, VIP's, banken, en toeristische plaatsen. Zelf bewaakte u het gebouw van de dienst. In de loop der jaren klom u op tot 'rais urafa' (Staff Sergeant). In 1993 huwde u met Afra Al Z. met wie u vijf kinderen heeft: Mustafa, Montather, Mohamed, Hawraa, en Benin. Eén van jullie zonen, Ali, is overleden. In 2014 scheidten jullie (enkel feitelijk, niet wettelijk) en huwde u met Ashwaq Al B. H.. Ondertussen heeft u met die laatste drie kinderen: Fatima, Zahra, en Ali.

Na de val van Saddam Hussein (2003) werden de politiediensten tijdelijk buiten werking gesteld. In 2004 hervatte u het werk bij de hervormde politie. Aanvankelijk werd u onderverdeeld bij uw oude dienst, die ondertussen de naam 'Himayet Al Munsha'ad' had. Al na een maand werd u ondergebracht bij het 'Directoraat-generaal van de oproeppolitie' ('Mudiriyat Shurta Al Najda Al Amm, kortweg 'Al Najda'). Deze dienst was bevoegd voor allerlei interventies (bv. tussenkomsten bij ruzies, het vervoeren van gewonden etc.) en patrouilles. Verder werkte de dienst samen met de Amerikaanse troepen om informatie in te zamelen, kopstukken van milities te arresteren, en plaatsen aan te wijzen. U deed administratief werk, maar had regelmatig contact met de Amerikanen. Ze deden beroep op u om informatie in te zamelen over de kopstukken van de milities in uw wijk. Op die manier was u betrokken bij de arrestatie van militieleden zoals Said Haidar Al Z., een zekere Zuher, Abu Bakr, en Abu Haidar. Daarnaast had u administratieve taken in het hoofdkantoor van de dienst te Karrada.

In 2007 werd uw broer Majed, een lid van de Haras Al Watani ('Nationale Garde'), in Adhamiyah vermoord door een sluipschutter van een niet nader genoemde militie.

Na het vertrek van de Amerikaanse troepen in 2011 had u enkel administratieve taken en werd u onderverantwoordelijke van de dienst 'centrale boekhouding'. In die hoedanigheid was u verantwoordelijk voor de interne en externe postbedeling van uw dienst. In 2013 werd u verantwoordelijke van het personeel en moest u de aan- en afwezigheden optekenen. U klom ondertussen op tot de rang 'mufawadh' ('onderofficier'). Na de uren kluste u bij als schilder.

In mei 2015 bracht u een bezoek aan de ouderen in uw wijk. Ze hadden een discussie over de politieke toestand in het land toen op een gegeven moment een zekere Ayad Al M. zich bij het gezelschap aansloot. Die laatste, een telg uit de familie van de voormalige premier Nourri Al Maliki, is een sjiitische religieuze leider die in 2009 door de Amerikanen werd gearresteerd omdat hij een leidinggevende rol had binnen het Mehdi-leger. Hij had enige tijd in de Bucca-gevangenis vastgezet en was in 2011 naar Iran gevlucht. Eind 2014 was hij naar uw wijk teruggekeerd en bekleedde hij als Damaj officier (via het integratieprogramma) de rang van 'muqaddem' ('luitenant-kolonel') bij een niet gespecificeerde dienst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. U vermoedt dat hij ondertussen een leidinggevende functie bij Assaab Ahl Al Haqq heeft. Ayad Al M. zei dat de soennieten de oorzaak van alle problemen in het land waren. U mengde zich in de discussie en gaf hem ongelijk. De discussie ontaardde en leek op een handgemeen uit te draaien. Enkele omstaanders kwamen tussen en stuurden u naar de woning van uw ouders (in Talbiyah). Een uur later werd u opgebeld door uw vriend Hakki Abu O.. Hij zei dat u de wijk moest verlaten omdat er gewapende mannen in militair uniform uw huis waren binnengevallen. De onbekenden verplaatsten zich in militaire voertuigen. Uw tweede echtgenote en uw jongste zoon waren op dat moment in het huis aanwezig. U deed wat hij vroeg en vertrok naar het huis van uw oom Mohammed Kadhim Ghadhem Al Z. in Hurriya. Uw twee oudste zonen, Mustafa en Montather, vluchtten met u mee.

Enige tijd, een week of tien dagen, later volgde er een tweede inval in uw woning. Opnieuw waren uw echtgenote en zoon in de woning. Nadien volgde, een week of tien dagen later, een derde inval in de woning. Na de tweede of derde inval verliet uw echtgenote de woning. Ze dook met een deel van de kinderen (zowel van uw eerste als tweede echtgenote) onder bij uw ouders in Talbiyah.

In tussentijd was u van plan uw dienst op de hoogte te brengen van uw probleem. U hoopte dat zij de nodige stappen tegen Ayad Al M. zouden nemen. Dat bleek echter onmogelijk. U merkte dat Ayad Al M. u was voor geweest en diverse leidinggevende officieren had verteld dat u ten tijde van de Amerikaanse aanwezigheid in Irak verantwoordelijk was voor de arrestatie van diverse kopstukken van sjiitische milities. U wist dat de milities in uw dienst geïnfilteerd waren en vreesde dat ze zich tegen u zouden keren. Uit angst voor bloedwraak besloot u niet meer naar het werk te gaan.

In dezelfde periode vernam u via vrienden dat Ayad Al M. nog steeds naar u op zoek was en dat hij had gezworen u of uw zonen te vermoorden. Uw broer Ali voelde zich daarom genoodzaakt Irak te verlaten. In mei 2015 verliet hij Irak en vluchtte naar Oostenrijk.

Ook voor u bleek de situatie niet langer houdbaar. U besloot daarom het land te verlaten. De praktische beslommingen voor uw vertrek sleepten aan, maar op 10 juli 2015 nam u vanuit Najaf het vliegtuig naar Istanbul. Op 12 juli 2015 reisde u naar Griekenland, vervolgens reisde u over land naar Oostenrijk. Op 23 juli 2015 nam u vanuit Oostenrijk het vliegtuig naar België. De volgende dag, op 24 juli 2015, vroeg u in België asiel aan. Tijdens uw reis, behalve het traject tussen Oostenrijk en België, werd u vergezeld van uw neef Haydar Hameed K. K. (OV 8.095.807 - CG 15/17822) die op dezelfde dag asiel aanvraag. Hij verliet Irak om redenen die volledig losstaan van uw asielmotieven.

Op 4 september 2015 werd u aangehouden door de Belgische autoriteiten en naar een gesloten centrum overgebracht in afwachting van verder onderzoek naar de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van uw asiolverzoek. Enige tijd later werd u opnieuw in vrijheid gesteld.

Ondertussen werd uw negenjarige zoon Mohammed Sajid Jabbar A. (OV 8.095.808) door uw oudste zoon Mustafa naar Turkije gebracht. De reden van zijn vertrek was de slechte gezondheid van Mohammed en zijn dringende nood aan medische bijstand. Uw zoon Mustafa raakte in Turkije zijn geld kwijt, maar ontmoette uw vriend Nadim Shalash M.. Uw vriend reisde met uw zoon Mohammed naar Europa, maar werd in Duitsland onderschept door de Duitse autoriteiten. Zijn identiteitsdocumenten en die van zijn zoon werden in beslag genomen, maar uw vriend legde uit dat hij uw zoon in België moest afleveren. De Duitse autoriteiten gaven hem de nodige documenten en lieten hem doorreizen. Omstreeks 27 of 28 september 2015 kwamen Nadhim en Mohammed in België aan. Nadhim vroeg eerst asiel aan, maar op 16 oktober 2015 opteerde hij voor een vrijwillige terugkeer naar Irak. In tussentijd onderging uw zoon in België een operatie en ontving hij de nodige medische zorgen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: kopie eerste pag. paspoort dd. 07/06/2011, identiteitskaart dd. 26/03/2014, nationaliteitsbewijs dd. 11/03/2010, identiteitskaart zoon Mohammed dd. 18/05/2011, kopie identiteitskaart tweede echtgenote dd. 26/03/2014, kopie identiteitskaart zoon Ali dd. 26/03/2014, kopie identiteitskaart dochter Hawra dd. (onleesbaar)/05/2011, kopie identiteitskaart zoon Montather dd. 17/05/2011, kopie identiteitskaart zoon Mustafa dd. (onleesbaar)/05/2011, kopie identiteitskaart dochter Fatima dd. 26/03/2014, kopie identiteitskaart dochter Zahra dd. 26/03/2014, nationaliteitsbewijs zoon Mohammed dd. 13/10/2013, kopie nationaliteitsbewijs eerste echtgenote dd. 13/10/2013, kopie nationaliteitsbewijs tweede echtgenote dd. 07/01/2014, kopie nationaliteitsbewijs dochter Hawraa dd. 13/10/2013, kopie nationaliteitsbewijs zoon Montather dd. 13/10/2013, kopie nationaliteitsbewijs zoon Mustafa dd. 13/10/2013, kopie geboorteakte dochter Benin dd. 16/04/2015, huwelijksakte i.v.m. tweede huwelijk dd. 30/10/2013, woonattest Ur dd. 10/06/2015, badge Ministerie van Binnenlandse Zaken dd. 03/02/2009, badge 'Iraqi Police Force', certificaat 'Iraq Ministry of Interior' dd. 30/06/2005.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Het is namelijk niet aannemelijk dat u in Irak een geponde vrees voor vervolging dient te koesteren.

U beweert dat u Irak diende te verlaten als gevolg van een woordenwisseling met een zekere Sjeikh Ayad M., een persoon met een leidinggevende functie bij (vermoedelijk) 'Assaab Ahl Al Haqq'. De door u geschetste gang van zaken is echter ongeloofwaardig.

Om te beginnen is het hoogst merkwaardig dat u, als beweerde soenniet, de discussie aanging met deze persoon, een bekend (publiek) figuur uit uw regio (zie CGVS, p. 16-18). U kende de (familiale) achtergrond van Ayad Al M., zijn voorgeschiedenis, zijn reputatie, en wist dat hij een leidinggevende rol had bij het een dienst van het ministerie van binnenlandse zaken en bij een sjiiitische militie, vermoedelijk Assaab Ahl Al Haqq. Het moet u dan ook duidelijk geweest zijn dat u zich niet diende te verleiden tot discussies over de impact van de soennieten in het huidige Irak. Dat u zich als burger desondanks liet meeslepen in een discussie die bijna uitdraaide op een handgemeen, is bijgevolg weinig of niet overtuigend. Van een persoon in uw situatie kan meer omzichtigheid worden verwacht in dergelijke zaken. Daarnaast is het eerder onduidelijk waarom een persoon met het profiel van Ayad Al M. zich tot een handgemeen met een gewone (soennitische) burger zou laten verleiden en het nodig

vond om met u de discussie aan te gaan waarin hij verzonnen argumenten opdiste (zie CGVS, p. 15, 18).

Bovendien is het door u geschetste verloop van de discussie weinig overtuigend. Gevraagd om het gesprek zo precies mogelijk te reconstrueren geraakt u niet verder dan te stellen dat Ayad Al M. de soennieten van alle problemen in het land beschuldigde, waarop u blijkbaar dusdanig reageerde dat het tot een hoogoplopende discussie kwam. Wat volgt is des te merkwaardig. Uit het niets beschuldigde Ayad Al M. u plots van zijn arrestatie in 2009, ook al had u daar niets mee te maken. Het is compleet onduidelijk waarom iemand met een dergelijk profiel zo iets zou doen, en vooral: het is compleet onduidelijk waarom iemand met het profiel van Ayad Al M. u tot mei 2015 ongemoeid liet indien hij van mening was dat u werkelijk iets te maken had met zijn arrestatie. U beweert namelijk dat hij al sinds 2009, daarbij refererend naar uw rol in zijn arrestatie door de Amerikanen, 'haat in zijn hart heeft' en 'alles heeft onthouden' (zie CGVS, p. 16). Dat slaat werkelijk op niets, aangezien u op geen enkele manier iets met zijn arrestatie te maken heeft en er dus geen duidelijke redenen zijn waarom Ayad Al M. u, een agent met lage rang die vooral administratieve taken had, persoonlijk in verband zou brengen met zijn arrestatie. De uitleg die u geeft voor de opmerkelijke wending in de discussie, kan niet overtuigen. U houdt het zeer algemeen en beweert dat hij wist dat u agent was, dat u dus veel met de Amerikanen had samengewerkt, en dat hij wist dat u soenniet was. Uiteraard zijn dat nauwelijks meer dan blote beweringen die u op geen enkele manier steunt met concrete elementen. Bovendien: het staat haaks op wat u daarvoor verklaarde, namelijk dat hij u sinds 2009 persoonlijk in verband brengt met zijn arrestatie. Kortom, het hele uitgangspunt van de problemen die tot uw vertrek leidden is hoogst bedenkelijk en kan absoluut niet overtuigen.

Los daarvan zijn uw verklaringen over de diverse incidenten die zich na de discussie voordeden absoluut niet overtuigend.

U beweert dat de manschappen van Ayad Al M., in militair uniform en met militaire voertuigen, uw woning binnenvielen en uw familie belaagden. U was op dat moment niet aanwezig omdat de omstanders u niet naar huis, maar wél naar het huis van uw ouders hadden gestuurd. U kan echter niet zeggen op welke datum de discussie en de daaropvolgende inval plaatsvonden. U weet enkel dat het in mei 2015 was. Er mag redelijkerwijs iets meer precisie van u worden verwacht. Bovendien spreekt u zich op flagrante wijze tegen over het aantal keer dat de manschappen van Ayad Al M. het huis binnenvielen. Bij het invullen van de Vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken, iets wat volgens u op een goede manier verliep, maakte u slechts gewag van één enkele inval (zie Vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens het gehoor vermeldt u aanvankelijk dat er in feite twee invallen waren (zie CGVS, p. 15). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen uit de Vragenlijst, verklaart u dat de interviewer u enkel naar de incidenten op de dag van de discussie had gevraagd en u het daarom niet had gemeld. Wat daar ook van zij, nadien past u nogmaals uw verklaringen aan: plots verklaart u dat er meer dan twee invallen waren. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, namelijk dat er slechts twee invallen waren, trekt u dit in twijfel en lijkt u te insinueren dat er een fout gebeurde bij de vertaling (zie CGVS, p. 18). Er zijn echter geen indicaties dat dit werkelijk het geval was. Integendeel, uit wat volgt blijkt dat u in feite de grootste moeite heeft om uw relaas op een coherente wijze uit de doeken te doen. U krijgt de kans om duidelijk te stellen hoeveel invallen er waren, maar al snel blijkt dat u daar absoluut geen duidelijkheid over kan scheppen. U zegt achtereenvolgens: 'Ik zei meer dan twee', 'Twee of drie keer. Maar ik was er niet. Dat is allemaal niet zo belangrijk, op werk was het ergste', en 'Niet meer dan drie. Maximum twee of drie keer' (zie CGVS, p. 18). Er mag van u worden verwacht dat u duidelijk én zonder enig voorbehoud kan zeggen hoeveel invallen er waren. Dat u daar niet in slaagt en constant afwijkt van uw eerdere verklaringen kan bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Daarbij komt dat u de diverse invallen met moeite in de tijd kan situeren en moeite heeft om de chronologie van de feiten te schetsen. U kan nauwelijks zeggen wanneer de tweede inval zich voordeed, u beweert eerst dat het 'een paar dagen' na de eerste inval was. U heeft echter moeite om toe te lichten over hoeveel dagen het precies ging. U antwoordt: 'Dat weet ik niet, een week of tien dagen later. Ongeveer.' (zie CGVS, p. 15). Nadien blijkt dat u ook moeite heeft om de derde inval, die er dus blijkbaar wél was (zie hoger), in de tijd te situeren. Op de vraag hoeveel tijd er tussen de tweede en derde inval zat, antwoordt u: 'Wallaahi, precies weet ik het niet, maar niet ver van elkaar', en 'Ik kan het niet zeggen' (zie CGVS, p. 19). Uiteindelijk stelt u dat het bij benadering om 'tien dagen of een week' ging (zie CGVS, p. 19). Het hoeft niet gezegd dat dergelijke haperende verklaringen bijzonder weinig geloofwaardig overkomen. Daarnaast is het bijzonder vreemd dat u niet kan zeggen wanneer uw echtgenote en de kinderen de woning verlieten en naar uw ouders verhuisden. U zegt aanvankelijk: 'Nadat dat probleem zich herhaalde...' (zie CGVS, p. 18). U kan echter niet zeggen of ze het huis na de

tweede of derde inval verlieten. U beweert achtereenvolgens: 'Na de tweede of de derde, ik zei laat alles achter of vertrek' en 'Ik zei dat het twee of drie keer gebeurde. Nadat het probleem zich twee of drie keer herhaalde, ik kan het niet zeggen. Ik zei toen, vertrek maar, het is te gevaarlijk om te blijven.' (zie CGVS, p. 19). Uit dergelijk verklaringen blijkt dat u in uw eigen relaas geen coherente chronologie weet te scheppen, wat natuurlijk de geloofwaardigheid van uw asielmotieven teniet doet.

Het getuigt bovendien van bijzonder weinig persoonlijke betrokkenheid wanneer u verklaart dat de invallen 'allemaal niet zo belangrijk waren' (zie CGVS, p. 18). Voor een goed begrip: tijdens de invallen waren uw echtgenote en een deel van uw kinderen, waaronder uw pasgeboren dochter Benin, in het huis aanwezig. Dat u als vader en echtgenoot vlakaf beweert dat een inval door gewapende militairen onvoldoende belangrijk was om er toch enigszins coherente verklaringen over af te leggen, ondergraaft de geloofwaardigheid van wat u zegt. Dergelijke verklaringen komen namelijk allerminst doorleefd over. Bovendien kan men zich de vraag stellen waarom uw echtgenote en een deel van de kinderen in het appartement bleven wonen, terwijl u met uw twee zonen onderdook in Hurriya. Gevraagd naar een verklaring voor deze vreemde gang van zaken geeft u volgend eerder nietszeggend en weinig doorleefd antwoord: 'Het is haar huis, waar gaat ze naartoe, ze laat alles achter. Teneinde worden we niet verwittigd dat ze gaan komen. Ze gaan geen informatie doorgeven dat ze iemand anders zoeken.' (zie CGVS, p. 18). Het is vreemd dat in het geval van uw echtgenote dergelijke praktische beslommeringen speelden, terwijl ze u er niet van weerhielden om onmiddellijk onder te duiken en, in tegenstelling tot uw echtgenote, uw veiligheid te garanderen.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de inval(len) in uw woning.

Evenmin kan er geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vrees voor bloedwraak door personen die aan uw werk verbonden zijn. U beweert dat Ayad Al M. uw reputatie besmeurde bij diverse leidinggevende personen van uw dienst en het gerucht verspreidde dat u achter talrijke arrestaties van belangrijke leiders van het Mehdileger zat (zie CGVS, p. 19). Om te beginnen slaat het uitgangspunt van dergelijke gang van zaken nergens op. Zoals u het schetst ging Ayad Al M. namelijk zijn beklag doen bij de verantwoordelijken van de dienst die n t actief assistentie verleende bij de arrestaties van militieleden. Hij trapte er met andere woorden een open deur in. Als hij werkelijk iemand tegen u wou opruien was hij aan het verkeerde adres. Het is dan ook bijzonder moeilijk te vatten waarom uw dienst zich tegen u keerde omwille van een eventuele betrokkenheid bij arrestaties. Het hele uitgangspunt van uw vrees voor bloedwraak lijkt dus weinig doordacht en absoluut ongeloofwaardig. U laat uitschijnen dat uw dienst volledig geïnfiltreerd werd door de milities waardoor u machteloos stond tegenover de beschuldigingen, maar ook dat klemt met andere verklaringen, namelijk dat u van plan was om bij uw dienst klacht in te dienen tegen Ayad Al M.. Als u wist dat uw dienst geïnfiltreerd en bestuurd werd door militieleden, zou het niet in uw hoofd opkomen om klacht in te dienen tegen één van hun leidersfiguren. Het zijn stuk op stuk indicaties dat het uw verklaringen aan de nodige coherentie en interne logica ontbreekt.

Los van de ongeloofwaardig premisse heeft u bovendien geen overtuigende, concrete elementen waaruit blijkt dat ook maar iemand van uw dienst van plan is om bloedwraak te nemen (zie CGVS, p. 20). U zegt vlakaf dat u 'niets weet over de kwestie' (zie CGVS, p. 20). U beroept zich dus louter op hypothesen en blote beweringen die nergens enige steun vinden in uw relaas. Dergelijke verklaringen onderstrepen enkel het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag en volstaan geenszins om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Op de vraag wie bloedwraak op u wil nemen geraakt u bovendien niet verder dan volgend totaal ontoereikende antwoord: 'Er is een groot verschil als een geestelijk leider met tulband binnenkomt, en hij is leider van gewone militie, en hij vertelt iets over een gewoon lid die soenniet is. Er wordt geluisterd naar hem.' (zie CGVS, p. 20). Dat u geen antwoord heeft op dergelijke vragen, zet het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen extra in de verf.

Als gevolg van uw ongeloofwaardige verklaringen kan er geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen incidenten en vrees voor represailles door Ayad Al M. of zijn getrouwen. U legt evenmin enig begin van bewijs voor die het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen teniet kan doen.

Evenmin zijn er redenen om u omwille van uw profiel als agent de vluchtelingenstatus toe te kennen. Het CGVS ziet namelijk geen reden waarom u omwille van uw functie een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Het CGVS is er zich van bewust dat leden van de Iraakse veiligheidsdiensten in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging. Het is echter onvoldoende om louter het lidmaatschap aan te halen om de ingeroepen vrees te rechtvaardigen.

Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden gevisieerd. Dat is in casu niet het geval.

Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u voor uw vertrek nooit problemen heeft gekend omwille van uw werk bij 'Al Najda' (zie CGVS, p. 16), ook al bent u sinds 2004 bij hen in dienst. Aangezien ook uw concrete vluchtaanleiding ongeloofwaardig is (zie boven), is er dus geen enkele concrete indicatie dat uw job tot een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zal leiden.

Los daarvan merkt het CGVS op dat u slechts een lage tot gemiddelde rang had, gaande van rais urafa ('staff sergeant') tot mufawadh ('onderofficier'). Uw takenpakket bleef in al die jaren grotendeels beperkt tot administratieve taken, gaande van postbedeling tot het optekenen van aan- en afwezigheden (zie CGVS, p. 9-10). U verklaart weliswaar dat u de Amerikanen soms informatie doorspeelde, maar dit bleef in alle geval eerder beperkt. Bovendien is het merkwaardig en eerder bedenkelijk dat de Amerikanen zich bij hun onderzoek naar kopstukken van milities in de regio tot een agent met lage rang en belast met administratieve taken richtten. Niet in het minst omdat uw dienst in principe niet belast was met terrorismebestrijding, daar bestaan trouwens andere diensten voor, maar het eerste aanspreekpunt was bij allerhande incidenten tussen burgers en voornamelijk voor basic ordehandhaving werd ingezet (zie CGVS, p. 8-9). U heeft trouwens niet het minste begin van bewijs om uw rol bij de arrestatie van militieleden te staven.

U staaft uw carrière bij de politie (1987-2015) met weinig meer dan een certificaat en twee badges. Die volstaan op zich niet om de ingeroepen vrees aannemelijk te maken. Het certificaat dateert uit 2005 en bevestigt enkel dat u op dat moment een opleiding heeft gevolgd. De eerste badge werd door de Amerikanen uitgereikt, bevat geen datum van afgifte, en raakte na het vertrek van de Amerikanen (eind 2011) in onbruik (zie CGVS, p. 13 - zie Documenten, badge 'Iraqi Police Force'). De tweede badge werd op zijn beurt in 2009 uitgevaardigd en was slechts geldig tot 2 februari 2013 (zie Documenten, badge Ministerie van Binnenlandse Zaken dd. 03/02/2009). Volgens u kreeg u nadien geen nieuwe badge, waardoor u meer dan twee jaar zonder geldig verificatiedocument bij de politie zou hebben gewerkt (zie CGVS, p.). U geeft hier een uitleg voor, iets over een aanvraag die fout liep, maar het blijft vreemd en weinig waarschijnlijk dat u twee jaar uw job kon uitoefenen zonder geldig bewijs van tewerkstelling. Het doet sowieso niets af aan de conclusie dat u niet het minste begin van bewijs heeft dat u tot midden 2015 in dienst was bij de Iraakse politie. Bovendien staat op de badge een andere geboortedatum dan diegene die u bij DVZ meldde en diegene die op de kopie van uw paspoort werd gemeld (zie verder), wat voor vragen zorgt bij de authenticiteit van de badge (en uw andere identiteitsdocumenten).

Het CGVS ziet als gevolg van bovenstaande vaststelling geen reden om u omwille van het door u ingeroepen profiel als agent bij de Iraakse politie de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Daarnaast verwijst u meermaals naar uw soennitische achtergrond. Ook hier geldt dat een loutere verwijzing naar uw religieuze achtergrond onvoldoende is om een gegronde vrees voor vervolging te rechtvaardigen. Er dienen concrete elementen aanwezig te zijn waaruit blijkt dat u als soenniet gevisieerd werd met het oog op vervolging, of dat u in de toekomst zal worden gevisieerd. Die elementen zijn in uw dossier niet aanwezig.

Integendeel, uit uw verklaringen blijkt dat u in Kadhamiyah, een uitgesproken sjjiitische wijk, werd geboren én dat u er ook werd geregistreerd bij de burgerlijke stand (zie CGVS, p. 3). Bovendien heeft u nadien jarenlang vrijwillig in overwegend sjjiitische wijken zoals Talbiyah gewoond, zelfs tijdens het sektarisch geweld (zie CGVS, p. 4). Ook uw ouders verblijven nog steeds in de wijk (zie CGVS, p. 6). Op zich is dat merkwaardig voor iemand die soenniet beweert te zijn. Bovendien is uw tweede echtgenote van sjjiitische origine, zonder dat dit ooit voor problemen heeft gezorgd (zie CGVS, p. 16). Daarnaast verliet u Irak via de luchthaven van het sjjiitische Najaf. U begaf zich dus als soenniet, en ondanks de door u voorgehouden vrees voor de sjjieten, naar een sjjiitische regio. U reisde trouwens met uw eigen paspoort, dus onder uw eigen identiteit. Het lijkt niet te getuigen van een uitgesproken vrees voor vervolging door de sjjieten.

Bovenstaande elementen indachtig is het dus onduidelijk waarop u uw vrees voor een persoonsgerichte vervolging baseert. U geraakt namelijk niet verder dan een verwijzing naar 'de onderdrukking van soennieten (zie CGVS, p. 16). U licht echter niet toe op welke manier die onderdrukking een impact had op uw leven, laat staan dat u elementen aanhaalt waaruit blijkt dat die discriminatie resulteerde in vervolging zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie.

Uit het voorgaande blijkt dus dat er geen reden is om u louter op basis van de door u voorgehouden soennitische afkomst de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Evenmin zijn er, zonder verder enige uitspraak te doen over de geloofwaardigheid van de door ingeroepen feiten (die u niet staft met enige begin van bewijs), redenen om u omwille van het overlijden van uw broer Majed de vluchtelingenstatus toe te kennen. Gesteld dat de feiten zich werkelijk voordeden, blijkt namelijk dat zijn overlijden kaderde in het sektarisch geweld dat in die periode aan de gang was. Hij werd daarbij geraakt door een sluipschutter van een niet gespecificeerde militie. U haalt geen elementen aan waaruit blijkt dat u of uw familieleden nadien omwille van uw broer werden gevisieerd met het oog op vervolging. Het betreft met andere woorden een geïsoleerd incident van een achttal jaren geleden. Het volstaat daarom niet om momenteel een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Volledig los van het voorgaande merkt het CGVS op dat u geen duidelijkheid schept over uw identiteitsgegevens. Zo komt de transcriptie van uw stamnaam, zoals genoteerd op uw identiteitskaart, niet overeen met de naam waaronder u zich liet registreren bij DVZ én die ook op de kopie van uw paspoort werd gebruikt, met name 'Al Z.' (zie Documenten, identiteitskaart dd. 26/03/2014) in plaats van 'A.' (zie Documenten, paspoort dd. 07/06/2011). Daarnaast bevatten de door u voorgelegde identiteitsdocumenten diverse geboortedata, althans degene waar uw volledige geboortedatum op wordt vermeld, met name uw identiteitskaart, kopie van uw paspoort, en badge van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Volgens uw paspoort en de registratie bij DVZ werd u op 5 februari 1970 geboren. Volgens uw identiteitskaart, de badge van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, en uw verklaringen bij het CGVS bent u echter op 25 juni 1970 geboren (zie CGVS, p. 2 - zie Documenten, identiteitskaart dd. 26/03/2014). Het is hoogst merkwaardig dat officiële identiteitsdocumenten, opgesteld op basis van het bevolkingsregister, dergelijke fouten bevatten. U beweert dat het om een vergissing bij de Iraakse administratie gaat, maar dat lijkt weinig geloofwaardig. Deze vaststelling zorgt voor ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden identiteit en de authenticiteit van de (kopieën van) door u voorgelegde identiteitsdocumenten. Bij analyse van uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs door de Belgische Federale Politie (zie Landeninformatie, 177217/IRQ/B/2015) werden geen vervalsingen vastgesteld, maar het is een feit dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd, onder andere met identiteitsdocumenten, en dat tegen betaling authentieke identiteitsstukken worden afgeleverd (zie Landeninformatie, IRQ2012-010w). Het CGVS tekent bijgevolg het nodige voorbehoud aan bij uw identiteitsdocumenten. Uw paspoort legt u trouwens niet voor omdat u het naar eigen zeggen, en zonder duidelijke reden, bij de smokkelaar heeft achtergelaten (zie CGVS, p. 12). Ook dat is een bedenkelijke uitleg.

Als gevolg van het voorgaande kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot, de andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De (kopieën van de) identiteitsdocumenten van uw familieleden en uw huwelijksakte, bevestigen hoogstens uw identiteit, herkomst, en nationaliteit. Die zaken staan hier niet volledig ter discussie (zie boven). Verder doen de documenten geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen asielmotieven. Tijdens het gehoor toonde u een map met documenten in verband met de medische toestand van uw zoon Mohammed. Er werd u gevraagd om in overleg met uw advocaat de documenten voor te leggen die eventueel van belang konden zijn voor uw asielaanvraag. U heeft geen dergelijke documenten meer overgemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, b) en c) en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt in het verzoekschrift inzake de vluchtelingenstatus wat volgt:

“Doordat, eerste onderdeel, verzoeker meent dat verwerende partij, met betrekking tot de weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus, ten onrechte tot het besluit komt dat verzoeker is geloofwaardig is als hij stelt Irak te hebben moeten verlaten als gevolg van een woordenwisseling met Sleikh Ayad Maliki, een persoon met een leidinggevende functie bij de militia “Assaeb Ahl Al Haqq” en de ernstige incidenten die volgden op deze woordenwisseling, i.e. de opeenvolgende invallen in de woning van verzoeker, de vrees voor bloedwraak voor personen die aan het werk van verzoeker verbonden waren.

Terwijl dat de verklaringen van verzoeker op deze punten van zijn relaas geloofwaardig en plausibel overkomen en ze geen onoverkomelijke tegenstrijdigheden bevatten;

Dat verwerende partij evens het belang onderschat- minsten verkeerd inschat - van de rol die verzoeker als agent bij de politie vervulde en daarbij gevoelige informatie wist door te spelen over de activiteiten van de militia's aan de VS soldaten die uiteindelijk konden leiden tot verschillende arrestaties van verschillende militiekopstukken.

Dat aangaande zijn rol als agent afdoende bewijsstukken meent te hebben neergelegd ter ondersteuning van zijn beweringen;

Dat tenslotte het argument van verwerende partij dat verzoeker niets te vrezen zou moeten hebben als soenniet tussen de sjiiten nu hij geboren en getogen is in sjiitische wijken en zijn ouders nog in een sjiitische wijk wonen eerder als een schijnargument dient te worden aanzien nu ten eerste verzoeker stelt de sjiitische gewelddadige militia's te vrezen (en dus niet de gewone sjiitische medeburger en, ten tweede, de feiten uit het verleden niet zo'n doorslaggevende rol spelen nu de confrontatie tussen soennieten en sjiiten toen nog niet zo aangescherpt was.

Dat de bestreden beslissing derhalve op dit punt niet op afdoende wijze is gemotiveerd;”

2.1.2. Het asielrelaas van verzoeker werd niet geloofwaardig geacht omdat (i) het niet aannemelijk is dat verzoeker in discussie zou zijn gegaan met Ayad AL M., gelet op diens profiel (ii) van een persoon als Ayad Al M. niet kan aangenomen worden dat dat hij zich zou laten verleiden tot een handgemeen met verzoeker (iii) verzoeker er niet in slaagt het verloop van de discussie op overtuigende wijze te reconstrueren (iv) de beschuldiging dat verzoeker verantwoordelijk zou zijn geweest in 2009 voor de arrestatie van Ayad AL M. niet plausibel is (v) indien verzoeker werkelijk iets te maken had met de arrestatie van Ayad Al M., het volslagen onduidelijk is waarom hij verzoeker in de periode 2009 – 2015 met rust heeft gelaten (vi) de verklaringen van verzoeker over de incidenten die zich na de discussie voordeden niet overtuigen (vii) geen geloof kan worden gehecht aan de ingeroepen vrees voor bloedwraak (viii) verzoekers profiel als agent onvoldoende is voor de toekenning van de vluchtelingenstatus (ix) verzoekers soennitische achtergrond, gelet op zijn jarenlang probleemloos verblijf binnen de sjiiitische gemeenschap, onvoldoende is om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren (x) verzoeker onduidelijk is over zijn identiteitsgegevens.

Verzoeker voert geen concreet argument aan ten aanzien van de omstandige motivering. De loutere verwijzing naar en herhaling van zijn asielmotieven is niet dienstig ter weerlegging van de bestreden motivering.

De bestreden beslissing vindt inzake de weigering van de vluchtelingenstatus steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, aangezien ze niet dienstig wordt weerlegd door de Raad overgenomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker in wat zich aandient als een tweede middel:

“Doordat, tweede onderdeel, verwerende partij, met betrekking tot de weigering van toekenning van status subsidiaire bescherming, in de bestreden beslissing niet op afdoende wijze aangeeft dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Dat de argumentatie die werende partij ter ondersteuning van haar standpunt formuleert op pagina 6 van de bestreden beslissing niet wordt geschraagd door het rapport COI Focus “Irak: De Actuele veiligheidssituatie in Bagdad dat verwerende partij zelf bij administratief dossier voegt:

Terwijl, dat het document dat verwerende partij bij het dossier voegt op pagina’s 14 en 15 stelt:

- *“De feitelijke macht van de sjiiitische milities in Bagdad strek is toegenomen (...) Deze milities hebben mensenrechtenschendingen begaan op soennitische burgers in de gebieden die zij recent heroverd hebben op ISIS. Het Iraaks leger is momenteel geen voldoende sterke tegenmacht in Bagdad, en als het tot confrontaties tussen milities en het Iraakse leger komt, moet het leger het onderspit delven.*
- *Het offensief van ISIS ten noorden van Bagdad en vooral de val van Mosul heeft het geweld tegen soennieten in Bagdad doen toenemen.*
- *Veel soennieten in Bagdad in zijn IDP’s die meer dan ingezetenen doelwit worden van de sjiiitische milities; vooral ontheemden uit de provincie Anbar worden gevisieerd.*
- *Soennieten lopen volgens de UNCHR risico om opgepakt en gearresteerd te worden door de veiligheidsdiensten aan een controlepost, omdat zij ervan verdacht worden lid van ISIS te zijn; Uit informatie van UNHCR blijkt dat soennieten vaak slachtoffer worden van bedreigingen, verbaal geweld of mishandelingen.*

Uit het voorgaande kunnen de volgende conclusies worden getrokken:

- *Het geweld in Bagdad maakt vooral slachtoffers onder de burgerbevolking. Militaire, politieagenten en militieleden maken slechts een klein deel van de doden en gewonden uit.*
- *Het geweld dat van ISIS uitgaat(aanslagen met explosieven) is voornamelijk maar niet uitsluitend gericht op sjiiitische burgers.*

- Het geweld dat van andere actoren uitgaat (sjiitische milities, onafhankelijk operende leden van sjiitische milities, criminele bendes) is voornamelijk maar niet uitsluitend gericht op soennitische burgers”

Dat ondanks de criteria die verwerende partij als toetsstenen vooropstelt (cfr p. 6, 3de en 5de alinea van de bestreden beslissing) om na te gaan of er sprake kan zijn van een nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker, verwerende partij deze criteria maar op selectieve en onvolledige wijze toepast op het geval van verzoeker;

Dat zo de betreden beslissing geheel onaangeroerd laat het feit dat het Iraakse leger geheel niet staat blijkt te zijn om op te tornen tegen de sjiitische milities en dat de soennitische bevolking in Bagdad bedreigd wordt door deze sjiitische milities;

Dat het voornoemde rapport verder stelt dat voornamelijk burgers het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, door zowel ISIS maar zeker ook door de sjiitische milities; dit laatste - belangrijke gegeven blijft onderbelicht in de bestreden beslissing terwijl dit nu juist wel de essentie raakt van de asiel - en vluchtmotieven van verzoeker, een soennitische arabier;

Dat tenslotte verwerende partij uit het gegeven dat de laatste maanden vele Irakezen besluiten vrijwillig terug te keren naar Irak middels tussenkomst van de IOM op zich geen dienstig argument kan zijn dat tegen verzoeker kan worden aangewend om zijn verzoek tot internationale bescherming af te wijzen; een asielaanvraag moet immers op individuele wijze behandeld en beoordeeld worden en niets wijst erop dat de gevallen van deze vrijwillige terugkeerders gelijkpunten vertonen met de casus van verzoeker;

Dat tenslotte het gegeven dat Bagdad grote vluchtelingenstromen uit andere gebieden van Irak opvangt geen uitsluitel geeft over het veiligheidsklimaat in Bagdad nu het voornoemde COI rapport zelf stelt dat veel soennieten in Bagdad in IDP,'s zijn die meer dan de ingezetenen doelwit zijn van de sjiitische milities en dat vooral ontheemden uit de provincie Anbar worden geviseerd door deze milities; (cfr supra)

Dat de bestreden beslissing op dit punt niet op voldoende wijze is gemotiveerd.”

2.2.2. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het*

Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de informatie zoals toegevoegd aan het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Waar verzoeker aanvoert dat het Iraakse leger niet in staat blijkt te zijn op te tornen tegen de sjiitische milities en dat de soennitische bevolking bedreigd wordt, blijkt dat de bestreden beslissing inzake verzoekers soennitische achtergrond stelt: *“Daarnaast verwijst u meermaals naar uw soennitische achtergrond. Ook hier geldt dat een loutere verwijzing naar uw religieuze achtergrond onvoldoende is om een gegronde vrees voor vervolging te rechtvaardigen. Er dienen concrete elementen aanwezig te zijn waaruit blijkt dat u als soenniet gevisieerd werd met het oog op vervolging, of dat u in de toekomst zal worden gevisieerd. Die elementen zijn in uw dossier niet aanwezig.*

Integendeel, uit uw verklaringen blijkt dat u in Kadhamiyah, een uitgesproken sjiitische wijk, werd geboren én dat u er ook werd geregistreerd bij de burgerlijke stand (zie CGVS, p. 3). Bovendien heeft u nadien jarenlang vrijwillig in overwegend sjiitische wijken zoals Talbiyah gewoond, zelfs tijdens het sektarisch geweld (zie CGVS, p. 4). Ook uw ouders verblijven nog steeds in de wijk (zie CGVS, p. 6). Op zich is dat merkwaardig voor iemand die soenniet beweert te zijn. Bovendien is uw tweede

echtgenote van sjiitische origine, zonder dat dit ooit voor problemen heeft gezorgd (zie CGVS, p. 16). Daarnaast verliet u Irak via de luchthaven van het sjiitische Najaf. U begaf zich dus als soenniet, en ondanks de door u voorgehouden vrees voor de sjiieten, naar een sjiitische regio. U reisde trouwens met uw eigen paspoort, dus onder uw eigen identiteit. Het lijkt niet te getuigen van een uitgesproken vrees voor vervolging door de sjiieten.” Verzoekers gedrag en leefomgeving impliceert derhalve dat hij niet aantoot louter omwille van zijn voorgehouden religie een reëel risico op ernstige schade te lopen.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het “*Upper Tribunal*” (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn (*AA (Article 15(c)) Iraq CG*, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.).

Daarnaast heeft het EHRM zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak. Het EHRM heeft daarbij gesteld dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak sinds juni 2014 verslechterd is, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, § 53, § 54, § 55).

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS